

Byl Gorbačov „super agent“?

 lipovylisť.cz/wordpress/byl-gorbacov-super-agent

David Z Moravy

12. srpna 2024

Téma tohoto článku se zrodilo z nesouhlasu. Existuje obecný názor, že Michail Gorbačov nějak pronikl nejprve do KSSS, poté do ÚV KSSS, poté do funkce generálního tajemníka ÚV KSSS a poté, co se stal hlavou strany a sovětského státu, provedl jeho podvratná práce na zhroucení SSSR zevnitř. Často je dokonce vysloven názor, ne vždy jasně formulovaný a zdůvodněný, že Gorbačov byl téměř od samého počátku nepřátelským agentem a jeho vzestup byl nejmazanější operací nepřátelských zpravodajských služeb.

Takže s tímto názorem nesouhlasím a mám pro to argumenty.

Vlastní plivání nejvyšší kvality

Když vezmeme tuto verzi vážně, museli bychom uznat, že „superagent“ Gorbačov dokázal obelstít celé nejvyšší vedení KSSS kolem prstu. Na jeho vzestupu z první pozice prvního tajemníka komsomolského výboru města Stavropol, kterou zaujal v roce 1956, se podílelo mnoho nejvyšších vůdců, včetně samozřejmě Leonida Brežněva, Jurije Andropova a Michaila Suslova. V dubnu 1971 na XXIV. sjezdu KSSS byl Gorbačov zvolen do Ústředního výboru. Byl zvolen na XXV. i XXVI. sjezdu KSSS. V listopadu 1978 byl zvolen tajemníkem ÚV KSSS. O rok později, v listopadu 1979, byl zvolen jako kandidát na člena politbyra ÚV KSSS.

Pokud je Gorbačov „super agent“, pak přelstil samotného Brežněva, který samozřejmě studoval a schvaloval kandidáty na takové stranické posty.

O rok později, v říjnu 1980, byl Gorbačov zvolen členem politbyra ÚV KSSS, to znamená, že vstoupil do nejvyšší skupiny vůdců. A nakonec, když Konstantin Černěnko zemřel, se druhého dne, 11. března 1985, sešlo mimořádné plénum ÚV KSSS. Tam člen politbyra ÚV KSSS Andrej Gromyko jménem politbyra navrhl Gorbačova na generálního tajemníka a plénum jej jednomyslně zvolilo.

M. S. Gorbačov na stupních vítězů

Ústřední výbor KSSS, zvolený XXVI. sjezdem KSSS, má 319 členů a 151 kandidátů. Většina z nich byla na tom plénu osobně a o Gorbačovovi nikdo nepochyboval. Ukazuje se, že Gorbačov, pokud se budete řídit výše zmíněným populárním názorem, oklamal a svedl 470 nejvýznamnějších stranických vůdců.

Z tohoto názoru logicky vyplývá následující. Buďto bylo všech těchto 470 členů a kandidátů na členství v ÚV KSSS stejnými agenty světového imperialismu jako Gorbačov, nebo to byli naivní a důvěřiví prostřáci, které nebylo těžké oklamat. Obě možnosti logicky vedou k závěru, že komunistická strana i sovětská vláda nestály vůbec za nic, ani za rezavý sovětský groš.

To se ukazuje jako sebeplivnutí té nejvyšší kvality. Z toho by se americké ministerstvo zahraničí a všechna ministerstva v doupěti světového imperialismu, zodpovědná za propagandu a politický boj, měla opít a radostí tančit na stolech, protože jde o takový úspěch v psychologické válce, který je obtížnější. představte si.

Proto tuto verzi kategoricky odmítám.

Vedení – spiklenci

Gorbačov je vědomou a promyšlenou volbou vedení strany. Budeme muset zahodit teorii „superagenta“ a dokonce i teorii chyb, protože Gorbačov pracoval v nejvyšším vedení strany 14 let a denně na něj směřovaly stovky očí a stovky uší. Nikdo si nevšiml ničeho podezřelého, jinak by to byl soudruh. Gorbačov byl odstraněn z ústředního výboru a vrátil se do Stavropolské oblasti, aby zlepšil zemědělství. Morálka v ÚV KSSS byla drsná. Stačil jeden neopatrný projev, aby stranická kariéra skončila úpadkem.

Z toho pak vyplývá následující. Gorbačov, jeho politika a všechna jeho následná umění, která stála SSSR samotnou existenci, jsou politikou celého nejvyššího vedení strany, produktem jejich názorů a rozhodnutí.

Samozřejmě chápu, že je velmi těžké si to přiznat. Samotná teorie Gorbačovova „superagenta“ do značné míry pramení z neochoty s tím souhlasit; ačkoliv díky tomu vypadá toto vrcholné vedení strany jako naivní prostřáčky, kterými tito lidé rozhodně nebyli, zbavuje je to alespoň odpovědnosti za všeobecný kolaps. I když podle mého názoru

je lepší uznat politbyro, sekretariát a celý ÚV jako spiklence, kteří zcela záměrně vedli zemi ke kolapsu, než jako naivní prostáčky. Protože pokud tito lidé, vybraní z vyvolených, byli tak slepí, důvěřiví a naivní, kdo jsou pak všichni ostatní občané SSSR? Tištěná slušnost nedovolí definici.

Takže ne.

Dále budu hrát obtížnou roli právníka lidí, kteří zničili velkou zemi, aniž by vystřelili jedinou ránu. Mým úkolem ale není je ospravedlňovat, ale alespoň vysvětlit jejich myšlenky a logiku. To je velmi důležité pro správné pochopení historie .

Hod'te čepice kapitalismu... tedy veřejnému mínění

Za takovou volbou byl samozřejmě nějaký nápad. Není možné uspořádat jednomyslné hlasování několika stovek členů ÚV KSSS na základě osobních sympatií. A sám kandidát pro takovou volbu se musí etablovat jako zarytý zastánce, průvodce a vykonavatel této myšlenky. Jinak by mu prostě nebylo umožněno volit.

Celá otázka nyní zní, jakou myšlenku sdílel Gorbačov a další členové ÚV KSSS. Ta myšlenka nemůže být čistě tajná, musí ji znát tisíce a tisíce členů strany, protože každý delegát sjezdu a každý člen a kandidát ÚV KSSS zvolený na sjezdu byl vybrán velkou stranickou organizací. Minimálně by vedení těchto stranických organizací mělo také tuto myšlenku sdílet.

Jinak by začala vnitrostranická nestabilita, spory a občanské rozbroje.

V souladu s tím musí být tato myšlenka napsána na papíře a vytištěna v dostatečně velkém nákladu, aby se s ní seznámily tisíce a tisíce členů strany. A takových knih je.

Bezprostředním předchůdcem „gorbačovismu“ byla díla Georgije Šachnazarova, který byl na vrcholu perestrojky asistentem pro mezinárodní záležitosti generálního tajemníka ÚV KSSS, tedy Gorbačova, a poté poradcem prezidenta KSSS. SSSR, tedy Gorbačov.

Shakhnazarov v letech 1964-1988 pracoval v mezinárodním oddělení ÚV KSSS, byl zástupcem vedoucího tohoto oddělení a také v letech 1973-1990 byl prezidentem Sovětského sdružení politických věd při Akademii věd SSSR a v letech 1979 a 1982 byl zvolen prvním místopředsedou Mezinárodní asociace politických věd.

Nejzajímavější kombinace příspěvků, že?

Shakhnazarov publikoval řadu knih, mezi nimiž byla kniha „The Coming World Order“, vydaná v roce 1981. V něm předložil myšlenku nevyhnutelnosti vítězství socialismu v globálním měřítku, ale jedinečným způsobem. Zaprvé diverzifikací vztahů mezi třídami, které nyní nesouvisí pouze s bojem, ale také s konkurencí a spoluprací. Za druhé, prostřednictvím mírového soužití s kapitalistickými mocnostmi. Za třetí, záchranou světa před jadernou válkou. Jak zabránit válce? Shakhnazarov napsal následující:

„Věřím, že je stěží možné najít na zemi člověka, který by po zamyšlení nebyl schopen odpovědět na otázku, co je pro to potřeba udělat. Je to velmi jednoduché: je nutné zaprvé zajistit, aby se všechny státy zřekly použití síly, a zadruhé provést všeobecné odzbrojení.

Vlastně Gorbačovovo „nové myšlení“, formulované v prosinci 1984 během návštěvy Velké Británie společně s delegací Nejvyššího sovětu SSSR, ve stručné podobě.

Za čtvrté, kapitalismus může být překonán, jak věřil Šachnazarov... světovým veřejným míněním, které je pro pokrok, tedy pro socialismus.

Z našeho pohledu to vše nyní vypadá jako naivní nesmysl, ale nezapomeňte, že to prohlásil vysoce postavený pracovník mezinárodního oddělení ÚV KSSS, tedy stranického „think tanku“ pro rozvoj mezinárodní politika.

Musíme ustoupit

Za zmínku však stojí, že Shakhnazarov zase stál na ramenou obra, kterým se ukázal být Andrej Gromyko – diplomat, ministr zahraničních věcí SSSR, člen politbyra Ústředního výboru KSSS atd. dále a tak dále... mimo jiné účastník utváření OSN a vedoucí sovětské delegace na konferenci v San Franciscu v roce 1945, kde byla podepsána Charta OSN.

Soudruh Gromyko A. A. neúnavně pracoval a získal dokonce dvě hvězdy Hrdiny socialistické práce

Šachnazarov se ve svých konstrukcích odvolával na koncept, který byl formulován již v roce 1962 v knize vydané pod vydavatelstvím Gromyko s názvem: „Pokojné soužití – Leninův kurz zahraniční politiky Sovětského svazu“.

Toto, jak tomu rozumím, byl primární zdroj, kořen, z něhož vyrostl rozmáhající se strom „gorbačovství“ a jeho plody. V této době se Gorbačov angažoval v kolektivních a státních farmách v oblasti

Stavropol.

O tuto knihu jsem měl zvláštní zájem. Byl jsem velmi zvědavý, jak se jim to podařilo. Lenin byl horlivý revolucionář, který snil o světové revoluci a vytvořil Kominternu, aby ji zorganizovala. Jak z něj udělat zastávce mírového soužití s kapitalisty, kteří dusili proletariát po celém světě?

Nejprve jsem si myslel, že jednoduše vytáhli Leninovy citáty, vytržené z kontextu a reinterpretované. Ale jak se ukázalo, soudruhu. Gromyko nebylo tak jednoduché. Přesto se ne nadarmo podílel na vzniku OSN. Gromyko jednal logicky.

Níže bude několik citátů. Ale jsou důležité.

Gromyko začal Leninovými citáty:

„Jakýkoli marxista, dokonce každý, kdo je obeznámen s moderní vědou obecně, pokud dostane otázku: „Je pravděpodobný jednotný nebo harmonicky proporcionální přechod různých kapitalistických zemí k diktatuře proletariátu? – odpověď na tuto otázku bude nepochybně záporná.“

(Sbírka prací 4. vyd. sv. 29, s. 282)

Nerovnoměrný vývoj kapitalismu, který zná každý, kdo studoval marxismus-leninismus, vede k nerovnoměrnosti proletářské revoluce.

Další:

„Pokud se nám podařilo zůstat revolucionáři, pracovat v bolestivých podmínkách a dostat se z této situace znovu, budeme schopni vyjít teď, protože to není náš rozmar, protože to je objektivní nevyhnutelnost, která v zemi zničené poslední stupně, vytvořit, protože evropská revoluce se v rozporu s naším přáním odvážila přijít pozdě a německý imperialismus se v rozporu s naším přáním odvážil

zaútočit.

Tady musíš umět ustoupit.”

(Tamtéž T. 27, str. 78)

To je z Leninovy zprávy ze 7. března 1918, kdy to měli opravdu těžké.

Další:

„Boj proti tomuto zlu, proti nejzatvrzelejším maloburžoazně-národním predsudkům, se dostává do popředí tím více, čím naléhavější je úkol přeměnit diktaturu proletariátu z národní (tj. existující v jedné zemi a neschopný určovat světovou politiku), v mezinárodní (tj. existující v jedné zemi a neschopný určovat světovou politiku), se stává diktaturou proletariátu alespoň několika vyspělých zemí, schopných mít rozhodující vliv na celou světovou politiku. .

(Tamtéž, sv. 31, str. 126)

Z toho vychází teorie periodizace diktatury proletariátu a její rozdělení na období národní diktatury proletariátu a období mezinárodní diktatury proletariátu.

Zde autoři v čele se soudruhem. Gromyko učinil následující poznámku:

„Pro pochopení charakteristiky prvního období, tedy období kapitalistického obklíčení, je velmi důležité poučení V.I. Lenina, že v tomto období diktatura proletariátu existující v jedné zemi není schopna určovat světovou politiku, ačkoli je schopna mít na to obrovský vliv“ (s .19).

Po nějakém uvažování učiní ohromující poznámku, která obecně mění celý další směr uvažování:

„Jediný socialistický stát – Sovětský svaz – se ukázal jako neschopný zabránit tomu [druhé světové válce], to znamená, že podle vyjádření V.I. 21).

V SSSR po mnohem méně rozhodných prohlášeních následovaly tvrdé organizační závěry. Ale za takové tištěné prohlášení soudruhu. Gromyko nedostal žádný trest, dalo by se dokonce říci, naopak. Důvěru lze vyslovit díky osobní podpoře Chruščova, poté Brežněva a dalších soudruhů z politbyra ÚV KSSS.

Nutno uznat, že je velkým uměním strávit pouhý tučet slov k vymazání všech revolučních výdobytků SSSR v předválečném a válečném období. SSSR byl nejen prohlášen za neschopný určovat světovou politiku, ale také tak činil s odkazem na Lenina, tedy absolutní autoritu pro každého marxistu-leninistu.

Dále soudruhu. Gromyko mohl před každým vyvinout železobetonovou logiku. Nyní je ve vyspělých zemích diktatura proletariátu, co USA, Velká Británie, Francie? Žádný. Patříme mezi vyspělé země? Ne, protože SSSR výrazně zaostává za USA a tento rozdíl se zvětšuje. Proto SSSR, přestože kolem sebe shromáždil řadu válkou zničených zemí do socialistického tábora, nemohl rozhodujícím způsobem ovlivňovat světovou politiku a nemůže tak činit ani nyní. Pánové kapitalisté rozhodují o všem ve svém Washingtonu.

Co dělat? To, co napsal Lenin, je „tady musíte být schopni ustoupit“.

Zradili všechno a všechny

Dobře, ale z čeho přesně vycházelo mírové soužití s kapitalisty, když se ukazuje, že SSSR neovlivňuje světovou politiku? Opět od Lenina:

„K porážce kapitalismu obecně je nutné za prvé porazit vykořisťovatele a bránit moc vykořisťovaných – úkolem je svrhnout vykořisťovatele revolučními silami; za druhé, úkol je kreativní – vybudovat nové ekonomické vztahy, ukázat příklad, jak se to dělá. Tyto dvě stránky úkolu provést socialistickou revoluci jsou nerozlučně spjaté a odlišují

naši revoluci od všech předchozích, ve kterých byla dost destruktivní stránka.“

(Sebraná díla, 4. vydání, sv. 31, s. 389-390)

Pak ještě pár Leninových citátů o potřebě míru pro tvůrčí práci – a teorie mírového soužití je hotová. Pokud SSSR nepředurčuje světovou politiku a moc v globálním měřítku zůstává kapitalistickým mocnostem, pak je celkem logické spoléhat na výhody socialismu v jedné zemi nebo v socialistickém táboře a také na sílu příkladu.

Nicméně soudruhu Gromyko a jeho spoluautoři šli mnohem dále a předložili program vztahů se světovým kapitalismem:

„Nastudováním četných instrukcí V.I. Lenina k otázce původu válek v éře imperialismu můžeme dojít k závěru, že ekonomický základ pro nevyhnutelnost válek mezi socialistickými a kapitalistickými státy neexistuje, protože válka je vlastní pouze povaze kapitalismu a socialistický systém, jak již bylo zmíněno výše, potřebuje ke komunistické výstavbě dlouhý a trvalý mír“ (s. 29).

A dále:

„Pokud jde o vztahy mezi socialistickými a kapitalistickými státy, v této oblasti neexistuje žádný ekonomický základ pro nevyhnutelnost válek, protože zákon nerovnoměrnosti neplatí pro systém socialismu, nemohou vznikat rozpory mezi dvěma systémy spojenými s bojem. za přerozdělení světa, za kolonie a odbyty na trhy, za zdroje surovin atd. Socialistický systém je ze své podstaty cizí jakýmkoli agresivním, kolonialistickým aspiracím a socialistické státy nemají jediný motiv k rozpoutání agresivní války“ (s. 30).

Byla to ohromující drzost, hrubá zvrácenost samotné podstaty marxismu-leninismu v jednom z jeho nejdůležitějších bodů.

Z toho vyplývá mnohé. Pro ilustraci si ale uvedeme jen jednu věc. Soudruh Gromyko poukázal na to, že po druhé světové válce bylo 26 % světového území a 35 % světové populace v socialistickém systému. V roce 1950 bylo na světě 2,5 miliardy lidí. Z toho je 875 milionů lidí v socialistickém systému a 1,625 miliardy v kapitalistickém systému. Prohlášení soudruha Gromyko a jeho spoluautoři v podstatě mysleli, že sovětští „komunisté“ se rozhodli většinu vykořisťovaného lidstva, více než jeden a půl miliardy lidí, uvrhnout pod jeho kapitálu, aby je sežrali kapitalisté.

Мировая система социализма

Světový socialistický systém. Bylo krajně předčasné říci, že socialismus dominuje světu a nevyžaduje svržení kapitalistů

Osvobodit soudruhy v proletářské třídě od vykořisťování je motivem ofenzivního, revolučního boje socialistických zemí proti jakékoli kapitalistické zemi. Vykořisťování dává kapitalistům ekonomické zdroje, které jsou také používány proti socialistickým zemím, k útoku na ně ve snaze zničit výhonky socialismu, které je ohrožují. Odstranění kapitalismu v každé nové zemi proto objektivně vede k poklesu

ekonomického potenciálu kapitalismu v globálním měřítku a mění poměr sil ve prospěch socialismu. Tedy teorie soudruhu Gromyko byl rozhodně nevěrný. Ze základních postulátů marxismu-leninismu byly dokonale vyvozeny jak politické, tak ekonomické důvody pro útok na kapitalistické země.

Tím, že to odmítli, odmítli světovou revoluci, tedy konečné vítězství nad kapitalismem. Za těchto podmínek otázka “kdo – kdo?” nevyhnutelně rozhodl ve prospěch kapitalismu, který dostal volnou ruku k obléhání a likvidaci socialistického systému. Bylo to jen otázkou vhodných okolností.

Prohlášením této hereze zradili všechno a všechny. Po tak grandiózní zradě, globálního rozsahu, byla kapitulace SSSR v podstatě pouze konkrétním bodem obecného programu, který nejvyšší vedení strany plně sdílelo a soudruh dokonce prosazoval. Gromyko v politbyru Ústředního výboru KSSS.

Byl to tentýž Gromyko, kdo v březnu 1985 nominoval Gorbačova na post generálního tajemníka. Plénum, jak již bylo zmíněno, hlasovalo jednomyslně. Gorbačov tedy nebyl žádným „super agentem“. Teorie se objevila dávno předtím, než se Gorbačov objevil v ÚV KSSS, a teprve přišel k jejímu úplnému provedení.

Gromyko (vlevo) a Gorbačov (vpravo)

Tato kniha zjevně hrála důležitou roli. S její pomocí byli rekrutováni příznivci kapitulace. K tomu stačilo mít na správných místech knihu se záložkami pro konverzaci, ve které byla prezentována výše popsaná železobetonová logika. Pokud dotyčný souhlasil, byl posunut dál. Takže postupně bylo celé nebo téměř celé vedení strany obsazeno lidmi, kteří považovali ústupky Spojeným státům za jakousi „vyšší moudrost“. Vedení a strana a celý sovětský lid přišli tam, kam přišli – k likvidaci KSSS a rozpadu SSSR.

Dmitrij Verchoturov

Continue Reading

Previous Česká stopa v ukrajinské provokaci